

Sessizlikten Doğan İnsan

– Mehmet ÇİFTCİ · 10 Mart 2012

O iyi birisi dediler her zaman. İyiydi evet. Hiç kimseye zararı dokunmuyordu. Kendine bile zararı dokunmayan bir insandı. Ama sorun sadece onun iyi olması değildi. Anlayamıyordu hayatı hiçbir zaman. Hayat onun için içinden çıkılmaz bir bilmece olmuştu çoğu zaman. Gerçi anlayıp da ne yapacaktı hayatı. Bir taraftan milyon dolarlık ev alan o yabancı şarkıcının haberini okurken, bir taraftan da sabahtan akşama kadar sokaklarda seyyar gezen satıcıyı düşündü ekmek parası kazanan. Hayatı anlayıp da ne yapacaktı.

Mükemmel bir çocukluk yaşamamıştı ama iyiydi işte. Sessiz, sakin ve itaatkâr olmak onu anlatan yegâne kelimelerdi ne olsun. Zaman zaman şaka da yapardı bazı bazı, güldürürdü insanları. Bundan da çok hoşlanırdı ha. Çocukluğundan beridir gelen bir ilgi açlığı hâsıl olmuştu benliğine. Ama devamlı da ilgi odağı olmak da iyi değildi gibi bir düşünceye kapılırdı. Evet, gerçekten de her zaman ilgi odağı olmak da sıkardı insanı. Yalnız kalırdı uzun gecelerde. Müzik dinler, sevdiği dizileri açar, bir insan sesi olsun isterdi kimi zaman. Sessizlik korkutucu gelirdi her zaman. Kâinattaki sessizlik gibi. Uzay gibi belki.

Büyük lafların çoğunu da severdi. diye bir laf duymuştu geçenlerde.

"Varlığını başkalarının ilgisine bağlamaktır yalnızlık"

Kesinlikle katılıyordu buna.

Her zaman iyi olmak istedi. Evet, bunu kendisi seçti. Yaratılışından gelen bir iyilikti bu. Yanlışlıkla öldürdüğü bir örümcekte bile vicdanı sızlıyordu içerlerde bir yerde. İstese de kötü olmayacağını biliyordu. Kötü olmak insana bedeni bir hazdan başka bir şey getirmiyordu. Kötü olmak ve kötü davranmak...

Sevmek uzak diyarlarda kaldı. Hayaller de kaldı belki adımladığım yollarda. Anlattığım kişi benim. Belki de benim gibi yüzlercesi, milyonlarcası... Niyetim kimseye büyük laflar etmek değil. Yazı yazmak da benziyor kötü olmaya. Bir şekilde rahatlıyor insan. Ama bir şeyler katıyor mu desem hayatıma; bilmiyorum. Belki de katıyordur. Güzel şarkılar dinleyen ve hayattan bir beklentisi kalmayan insan yazar böyle şeyleri. Ya da çocukluğu kötü geçmiştir kim bilir? Ama şunu biliyorum ki ne kadar, en küçük bir enerjim kalsa bile yazacağımı biliyorum. Artık iyi olmaktan da sıkıldım ve kötü bir insan zaten istesem de olmam biliyorum; tek istediğim sessizlik, yalnız, öldürücü ve gerçekten korkutucu bir sessizlik...

Mehmet Çiftci

10 Mar. 12